

A TITKOK PARKJA
A KÓDOK HÁBORÚJA

A
BLETCHLEY
REJTJELEK

RUTA
SEPETYS

STEVE
SHEINKIN

Dream
válogatás

NE FELEDJE, HOGY KÖTI ÖNT A HIVATALI TITOKTARTÁSRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNY...

1940 NYARA. A tizenkilenc éves Jakob Novis és különönc kishúga, Lizzie szeretik a rejtvényeket és a fejtörőket. És most ilyen megoldandó rejtélyek között élnek. Az egymással kissé hadilábon álló testvérpár a második világháború egyik legnagyobb titkának, „Nagy-Britannia különös kódfejtő gyáranak” közepén találja magát, a Bletchley Parkban. Amíg Jakob csatlakozik Bletchley legnagyobb kódfejtő elméihez, hogy feltörje a náci hadsereg rejtjeleit, a tizennégy éves Lizzie saját küldetésre indul, hogy feltárja anyjuk titokzatos eltűnésének nyomait.

Dúl az angliai csata, és Hitler inváziója egyre közelebb ér. Zavarba ejtő üzenetek és kódok érkeznek, és egy fenyegető felügyelő is ólálkodik a Bletchley-kastély kapuja előtt. Vajon az üzenetek valóban nekik szólnak, vagy mindez csapda? Vajon az Enigma-gép és anyjuk eltűnése összefügghet? Jakobnak és Lizzie-nek meg kell találnia a módját, hogy együtt dolgozzanak, miközben egymással versenyezve igyekeznek megfejteni a nyomokat. És meg kell oldaniuk azt a másik megdöbbentő rejtvényt is, amely a legnagyobb kihívást jelentheti: meddig kell megőrizni egy titkot?

RUTA SEPETYS nemzetközileg elismert bestsellerszerző. Már több mint hatvan országban és negyven nyelven jelentek meg könyvei. A Carnegie-érem díjazottja. Szenvedélyesen használja a történelem és az irodalom erejét a globális tudatosság előmozdításában. Előadásokat tartott a NATO-nál, az Európai Parlamentben és világszerte több nagykövetségen. Michigan államban született, jelenleg Nashville-ben él a családjával.

STEVE SHEINKIN olyan gyors tempójú, filmes ismeretterjesztő történetek neves szerzője, mint a Bomb, vagy a Fallout. Legfontosabb elismerései: Newbery Honor, három Boston Globe-Horn Book-díj, egy Sibert-érem és kitüntetés. A New York állambeli Saratoga Springsben él feleségével és gyermekeivel.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.rutasepetys.com

www.stevesheinkin.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Igazi mesterkurzus a feszültségről... Kitűnő tempóval és karakterábrázolásokkal teli cselekmény, gondosan kidolgozott családi és múltbéli eseményekkel. Történelmi fikció a javából.”

THE HORN BOOK

„A szerzők termékenyen ötvözik a valódi feszültséget, a testvérkapcsolati problémákat és a humoros csínytevéseket, szívélyes és egyben játékos hangot alkotnak... Sepetys és Sheinkin együttműködése egyaránt vonzza a fikció és a tényirodalom rajongóit, a kódtörök társaságáról nem is beszélve.”

BOOKLIST

„Igazán lebilincselő és briliánsan összerakott regény Bletchley Park híres kódfejtőiről a második világháború idején.”

BOOKS FOR KEEPS

„Őszinte érzelmek, gazdagon kidolgozott történelmi környezettel. Ebben Sepetys és Sheinkin társszerzők írásművészetének minden jellegzetessége benne van, így mindkettejük rajongói örülni fognak neki.”

BCCB

„Sepetys és Sheinkin ügyesen szövik össze a villámháborút megelőző napok kétségbeesett sürgetését az olyan zsenik valódi történetével, mint Alan Turing, akik zsenialitásukat Hitler megállítására használták.”

THE CHRISTIAN SCIENCE MONITOR

Dream
válogatás

RUTA
SEPETYS

STEVE
SHEINKIN

A
**BLETCHLEY
REJTJELEK**

— részlet —

Dream
válogatás

!

JAKOB

Mindent a maga idejében, egyik dologból következik a másik; szóval kezdjük egy rejtvénynel!

Az utazó átlépi a határt, ellenséges területre ér. Évszázadokkal ezelőtti történetről beszélünk, ősi idők, háborúzó királyságok, ilyesmi. Az utazót katonák állítják meg. Az ő feladatuk biztosítani, hogy senki ne vihessen titkos üzeneteket innen oda és viszont. Átkutatják a férfit, anyaszült meztelenre vetkőzik, beletúrnak a hajába.

Az ember tiszta. Mármost nincs nála semmi, ami tiltott lenne. Felöltözik, megy tovább a maga útján.

De *valóban* titkos üzenetet visz.

Hol? Adtam nyomot, amiből kitalálhatod.

Nem, ez nem az agyában van. És nem is a teste belsejében, bár az elvileg működhetne. Ez egy klasszikus kémtrükk. Van egy történet az amerikai függetlenségi háború idejéből, amikor egy brit kém, aki átlópozott az amerikai vonalakon, rajtakapnak és elfognak. A jenkik azzal gyanúsítják, hogy titkokat szállít. Arra kényszerítik, hogy igyon meg valami szörnyű főzetet. Nem telik

bele sok idő, szegény fickó alul-felül kiadja magából, ami a tápcsatornájában volt. Persze előkerül egy ezüstgolyó. Nem közönséges golyó. Üreges, csavaros zárú, szétszedhető. A belsejében apró, összehajtogatott lap, rajta írás.

A mi ókori utazónk azonban nem hordoz ilyen kémeszközt. Folytatja útját. Órákig gyalogol. Végül az erdő mélyén, a megbeszélthelyen találkozik a lázadó vezérrel, az ő királyának szövetségeseivel. Az utazó nagyon éles pengét kér. Fejéhez emeli az eszközt, és leborotválja a haját.

A titkos üzenet a fejbőrre van írva.

Soha nem felejttem el azt a napot, amikor ezt elmondtam a húgomnak. Lizzie hat-hét éves volt, és hetekig megparancsolta minden felnőttnek, akivel csak találkozott, hogy hajoljon le, hogy alaposan megnézhesse a fejüket, nincs-e rejtett írás a hajszálaik között. Közölte Mr. Daviesszel, a szembeszomszédunkkal, aki a folyosó másik oldalán lakott, hogy soha, de soha nem lehet kém.

– Miért nem? – kérdezte Mr. Davies.

Mire a húgom:

– Azért, mert nincs hajad.

Mr. Davies rettenetesen kiakadt. Talán arról álmódott, hogy kém lesz. Az is lehet, hogy *tényleg* kém volt. Ez abszolút lehetséges. Ahhoz, hogy az ember kém legyen, manapság nincs szükség dús hajzatra. Tudod, a fejbőrre írásnál sokkal jobb módszereket találtak ki arra, hogy az ember titkokat küldjön egyik helyről a másikra.

Természetesen minél ravaszabban rejtik el a titokküldők a titkokat, a hozzám hasonlóknak annál keményebben fognak dolgozni azon, hogy megfejtsék ezeket.

Hadd tisztázzak valamit már így az elején!

Hazudok.

És meglepő módon elég jól tudok hazudni. Soha nem gondoltam volna, hogy tizennégy évesen kitűnök a megtévesztés szakterületén. Manapság azonban sok minden felülmúlja még az én igen fejlett képzeletemet is. Egyrészt Angliát egy hajszál választja el attól, hogy Németország megszállja. Másrészt itt van előttem ez az izzadt férfi.

– Bocsánatot kérek, Mr. Fleetwood. Nem vettem észre, hogy ma ilyen messzire mentem.

Ez természetesen hazugság volt, egy a sok közül. A séta nem séta volt, hanem halálos iram. Trükk. Azért csináltam, hogy teljesen kimerült legyen, amikor felszállunk a hajóra, és belépünk a kabinunkba.

Fleetwood, úti kísérőm, dagadt és hólyagos csülkeit egy lavór vízben áztatja. Rendkívül kicsi a lába ahhoz képest, hogy milyen széles a teste. Izzadságcsíkot töröl le a homlokáról, arca annyira kipirult, annyira mély ró-

zsaszín, szinte vörös, hogy hasonlít egy ünnepi mázas sonkára.

– Ó, istenem! Nagy nem említette, hogy beteg a lába, Mr. Fleetwood – mondom.

– Nem beteg a lábam. És ilyesmit nem mondasz el a nagymamádnak. Egyszerűen nem voltam felkészülve arra, hogy egész Liverpoolt körbejárjam. – Meglazítja a nyakkendőjét, és kézbe veszi az italát.

– Talán megérti, miért vagyok ilyen melankolikus – mondom, és leteszem a bőröndömet oda, ahol biztosan elbotlik benne. – Ma látom utoljára Angliát, mielőtt Amerikába hajózunk.

– És kinek a hibája ez? – bőrdül fel, ujjal mutatva a kabinunk mennyezete felé.

– Hitler hibája – felelem kötelességtudóan bólintva. – Ez az egész háború Hitler hibája. A kitelepítésem is Hitler hibája. A gázálarc, amit mindig magamnál kell hordanom... – emelem fel a hangomat a teljes hatás érdekében – mind Hitler hibája!

Ezt a választ akarja.

Kérlek, vedd figyelembe, hogy a fenti kijelentés nem tartalmazta a „szerintem”, az „azt hiszem” vagy hasonló szavakat. Mert nem hiszem. Tudom.

A tizennégy éves bölcs kor másik jótéteménye: a tizennégy éves ember sok mindent tud. Többek között azt a szörnyű igazságot is, hogy sok brit férfi, aki a háborúba megy, meg is hal. Vagy azt a tény, hogy Mr. Fleetwood túl nagy élvezettel és túl sokat kortyol az Old Schenley whiskey-ből. Amikor ilyesmit osztok meg másokkal, gyakran azt mondják: „Ó, nem vagy te egy kicsit korarérett, Elizabeth?”

De legyünk őszinték, jó? Amikor a felnőttek azt mondják egy gyereknek vagy egy kamasznak, hogy koraérett, valójában ezt értik alatta: „Ez az igazság, de kérlek, ne mondd ezt ki hangosan!”

Én azonban többnyire hangosan mondom, amit mondok.

Jobban szeretek nyílt és egyenes lenni. A bátyám, Jakob is nyílt és egyenes volt. Ami a szívéen, az a száján. Mielőtt Willa eltűnt. Willa az anyánk. Nekünk azt mondták, hogy egy bombarobbanásban halt meg. Ezt a hazugságot nem vagyok hajlandó elfogadni. Már nem úgy hivatkozom rá, mint *anya*, mert jelenleg nincs itt, hogy „anyáskodjon”. Könnyebb, és kevésbé fáj, ha az anyakönyvezett nevével hivatkozunk rá.

Koraérett vagyok? Valószínűleg.

Willa amerikai. Egy Cleveland nevű elegáns helyről származik. Néhányan azt mondják, ez megmagyarázza, miért vagyok olyan nyílt és egyenes: mert félig amerikai vagyok. Úgy mondják az „amerikai” szót, mintha az valami botrányos dolog lenne. Ezt imádom. Willa is imádta.

Természetesen egy nap majd eljutok Amerikába, és valószínűleg találkozni fogok igazi botrányos lányokkal. Úgy képzelem, hogy Cleveland egy jól felszerelt vízparti hely. De még soha nem voltam Amerikában. Kicsi koromban mindig nagyjött Londonba, mert Willa folyamatosan dolgozott. És nagyjött most azt hiszi, nagyon várom, hogy vele lehessenek Clevelandben. Ezt gondolja az intézője, a gombás lábú Mr. Fleetwood is.

De nem várom. Természetesen nem várom.

Szülőként csak Willa maradt nekem és a bátyámnak, Jakobnak. Megfogadtam, hogy kiderítem az igazságot az

eltűnésével kapcsolatban. Ennyit írtam a bátyámnak a levelemben. Jakob azonban nem válaszolt egyetlen levelemre sem, amit az általa megadott furcsa címre küldtem. Semmit sem hallottam róla már több mint három hónapja. Először Willa tűnt el, most pedig a bátyám. Nem vagyok hajlandó elhagyni Angliát, amíg meg nem tudom, hogy hol vannak.

– Mr. Fleetwood, lenne kedve sétálni velem egy kicsit a fedélzeten, mielőtt elindulunk?

– Nem, nem – feleli. – Most öntöttem magamnak egy italt.

– Igen, valószínűleg a legjobb, ha pihenteti a lábát. Ez egy kis hajó, de nagy nagyon kedves, hogy ilyen nagy lakosztályt foglalt. Ugye? – Szándékosan fecsegek, mert tudom, hogy ez lefárasztja. – Nem lesz semmi baja? Nem igazán tudom, itt hagyhatom-e, Mr. Fleetwood – mondom kezemet a szívemre téve. – Akár egy pillanatra is.

– Jól vagyok – bizonygatja. Lábfürdőjét már rózsaszínűre színezi kifakadt vízhányagjainak leve. Tökéletes.

– Rendben. Szeretnék integetni a zsebkendőmmel, amikor felvonják a horgonyt, és elindulunk. Transzatlanti utazás a német invázió elől. Az egész annyira izgalmas! – Elpirulok. – Amint elindulunk, visszajövök, és kicsomagolom a bőröndömet.

– Rendben, Elizabeth.

Kilépek a kabinból. Befordulok a folyosó sarkán. Mély lélegzetet veszek.

Aztán futásnak eredek.

Futok, amilyen gyorsan csak tudok: kikerülök egy stewardot, bőröndökön ugrok át, a levegőben gyorsulok. Lerohanok egy lépcsőn, aztán egy másikon, és egyetlen légiés ugrással lendülök le az utolsó öt lépcsőfokon. Fe-

nékre esek, pontosabban a fenekem egy aranyozott dobozra huppan, amely egy komor képű, piperkőc asszony tulajdonában van.

– A kalapom! – kiált fel a nő.

– Bocsánatot kérek – mondom, és hátsó felemet fellemelem a dobozról. – Elnézést, de rettenetesen sietek.

És újra futásnak eredek.

– Kisasszony! – ordítja a páváskodó nőszemély. – Kisasszony, mi a fenét csinál?

A hangja egyre halkabban jut el hozzám, ahogy meglátom a célt, a kijáratot.

Mit csinállok?

Hazudok. És menekülök.

És őszintén szólva, egy kicsit rosszul érzem magam emiatt. Túl könnyű volt. Szegény „Feetwood”, ahogy a bátyám nevezi.

Nyilvánvaló, hogy nincs tapasztalata kamaszokkal.

Nyilvánvaló, hogy fogalma sincs arról, hogy mire vagyok képes.

Nyilvánvaló, hogy nagyon gyenge képességű gyerekfelvigyázó.

Mert ez a gőzhajó elindul Amerikába.

De nélkülem, mert akkor már úton leszek. Sietek vissza Londonba.

3

JAKOB

Lebotorkálok a vasútállomás lépcsőjén, és végig-sprintelek a peronon, elkezdek futni a mozgó szerelvény után, mint a világ legőrültebb kalandora. Egy ajtóba kapaszkodva sikerül felugranom a fedélzetre; kissé megbotlok, és egyenesen a legközelebb ülő úriember ölébe zuhanok.

– Szép napot! – köszönök rá.

A férfi ingerülten mordul, és tovább olvassa az újságját.

Hagyom az úriembert, hadd olvasson, elindulok a folyosón ülőhelyet keresni. Izzadok. Lihegek.

És kíváncsi vagyok, hogy *ezúttal* mit követett el a húgom.

Ennyi, amit tudok erről. Lizzie állítólag úton volt Amerikába. Valamilyen oknál fogva azonban még sincs úton. Egyszer csak megjelent azon a londoni címen, amelyet a levelezéshez használok, és engem keresett. Ezért muszáj lesz elmennem érte. Pontosan erről be-

szélt az ezredes, amikor ma reggel behívtak az irodájába.

– Elhozni, uram? – kérdeztem. Nyilvánvalóan nem ismeri a húgomat.

– Igen, elhozni! – csattant fel az ezredes. – Melyik része nem világos? És az ég szerelmére, gondoskodjon arról, hogy csendben maradjon, amíg ide nem ér vele!

– Mindent megteszek, uram.

– Mit mondott neki az itteni munkájáról?

– Semmit, uram – feleltem. A hangom sokkal magasabb volt, mint szerettem volna. – Megadtam neki a címet, amit mondtak nekünk. A hamis londoni címet. Néhányszor írt nekem, de nagyon elfoglalt voltam, és ha őszinte akarok lenni, már régóta nem állunk közel egymáshoz.

Az ezredes már az íróasztalán lévő papírokat nézte. A beszélgetésnek vége volt.

Így hát kirohantam a vasútállomásra, és már úton vagyok, hogy elhozzam Lizzie-t. Mit mondjak neki? Hogyan készíthetném fel arra a furcsa helyre, ahová vinni fogom?

Egyszerűen nem tudok mit mondani neki. Ezzel tisztában vagyok. Hacsak nem akarom, hogy árulásért főbe lőjenek.

A londoni Euston pályaudvarról taxival megyek a Külügyminisztériumba. Fehér kőből épült, hosszú háztömb. A sofőr beleegyezik, hogy megvár. Felszaladok a lépcsőn, belépek a hatalmas ajtón a tágas előcsarnokba. A harmadik emeletre irányítanak. A jelzett iroda ajtaja nyitva.

És ott van a húgom.

Azok a csillogó szemek! A drótkeretes szemüveg és a vékony szálú, villamos töltéstől könnyen égnek álló, barna haj. Mennyi idős most, tizennégy?

Egyébiránt pedig ki az a barna öltönyös, szerencsétlen férfi?

Középkorú, formátlan barna öltönyt viselő férfi ül egy íróasztal mögött. Úgy néz ki, mint aki sírni tudna a tehetetlen bosszúságtól.

– Egyszerűen azt mondom, uram, hogy egy rosszul szabott öltöny... nem tesz jót az embernek.

– Nem kellene valahol iskolában lenned? – kérdi a férfi gúnyosan.

– Az iskolám Berkshire-ben volt, de evakuálták. Hiányozni fognak a barátaim, de nagyon vágyom valami új kalandra. A nagymamám Clevelandbe hívott, de az a hajó már elment. Konkrét és átvitt értelemben is. Elnézést a szándékos szójátékért.

Az ajtóban dús, barna hajú alak jelenik meg. A bátyám.

– Jakob! – kiáltok fel, és megkönnyebbülten felugrom a székemről. Átkarolom és megszorítom. – Istenem, de vékony vagy! A kacs lábán több hús van, mint rajtad.

– Ön a testvére? – kérdezi a férfi. – Éppen időben! Nagyon is. Végre!

– Igen. Jakob Novis. Eltartott egy ideig, amíg ideértem. Utaznom kellett... messziről kellett...

– Tudom, honnan jött – mordul rá a férfi.

– Én nem tudom. Honnan jöttél? – kérdezem. Bátyám szigorú pillantását látva azonban nem teszek fel több kérdést, inkább elhallgatok.

A férfi alaposan megnézi magának Jakobot, és én is. Magasabb, mint amire emlékeztem, de még mindig fiús arca van. Nadrágja és kabátja gyűrött. Nyakkendője rosszul van megkötve.

Fáradt, barna szeme alatt halványszürke karikák láthatók, kócos haja a szokásosnál hosszabb. Az utcán aludt?

Az íróasztal mögött ülő ember nincs túlságosan lenyűgözve.

– Látom, most már gyerekeket is foglalkoztatnak.

– Tizenkilenc éves vagyok, uram.

– Ó, remek! Egy napon talán még borotválkozni is fogsz.

Jakob keze önkéntelenül mozdul, megérinti szőrtelen állát.

– Igen, fiatalnak tűnik a korához képest. Mindig is ilyen volt – magyarázom. – De csak várjon és figyeljen! Az én bátyám csendesen briliáns elme. Sakkban simán legyőzi. Három lépésből.

– Hát, szóval – szól Jakob. Nem is figyel rám, mintha ott sem lennék. – Azt az utasítást kaptam, hogy vigyem el a húgomat.

– Tessék? – kérdezem kezemet csípőre téve. – *Elvinni?* Engem?

– Néhány órája jelent meg itt – közli a férfi. – Magát kereste. Végtelen sok kérdést tett fel. Eléggé idegesítő volt.

– Igen – sóhajt a bátyám. – Ő már csak ilyen.

– Mit kellett volna tennem, Jakob? Egyszer sem válaszoltál a leveleimre.

– Eléggé elfoglalt voltam.

Ez fáj. A bátyám túl elfoglalt ahhoz, hogy törődjön velem? Idegesítő kellemetlenségnek tart?

– Tudja, feljelentést tehetnék – sóhajt fel a férfi. – Egy pillanatra kiléptem a szobámból, és mire visszajöttem, itt találtam. Az íróasztalom fiókjaiban turkált. Felháborító!

– Ami felháborító, uram, az a szervezettség hiánya. Jelentős fejlesztéseket hajtottam végre a ceruzatároló tálcáján – mondom, és Jakobhoz fordulok. – Azt mondd, hogy elfoglalt voltál. Mivel voltál annyira elfoglaltva?

A bátyám az irodistára néz, aztán vissza rám.

– Mennünk kell. Vissza kell mennem – mondja.

– Vissza? Hová? – kérdezem. Semmi válasz.

A férfihez fordulok.

– Látja, éppen ezt mondtam önnek. A bátyám könyvmoly, de cserfes, sokat beszélő fiú volt. Nagyon okos. Két osztályt ugrott előre. Fura, de szerethető.

– Biztosíthatom, kisasszony, hogy ez engem nem érdekel.

– De most olyan tartózkodó lett! – folytatom. – Titokzatos. Csupa rejtély.

Jakob felsóhajt, az iratszekrényre csap. Egy halom mappa zuhan a padlóra.

A férfi a kezébe temeti a fejét.

– Elnézését kérem, uram! Most elmegyünk – jelenti ki a bátyám. Azzal kiharzik az épületből, nekem pedig futnom kell, hogy utol tudjam érni.

– Jakob, mi bajod van? – kiabálok, miközben lefelé száguldunk a lépcsőn. – Jakob, várj meg!